

WARE VRIJHEID KENT GRENZEN

In de maand september hebben we herdacht dat 65 jaar geleden het zuiden is bevrijd. Overal waren kransleggingen, herdenkingen en bevrijdingsfeesten. Deze maand vieren we hier in Best dat we toen onze vrijheid weer terugkregen.

Twee berichten zijn mij opgevallen: dit jaar stond in de Engelse album top-10 een CD van Vera Lynn. Echt waar: hiermee is zij de oudste nog levende zangeres die in deze top-10 heeft gestaan, ze is geboren in 1917. Het album heet "we'll meet again", ook een van de nummers die erop staat natuurlijk. Het is een van de bekendste liedjes uit de tijd van de tweede Wereldoorlog.

Hebt u de oorlog meegemaakt? Dan kunt u het vast meezingen. Bent u van na de oorlog? Nou, dan kent u het denkelijk ook. Mét de beelden van een stralend lachende Vera Lynn, the sweetheart of the forces. Elke keer wist ze zo te zingen of ze het voor de eerste keer bracht.

Toch wel bijzonder: een liedje uit de veertiger jaren, van een zangeres uit 1917 staat in 2009 in de album top-10.

"We'll meet again", zong Vera Lynn in die dagen: we zullen elkaar weer ontmoeten. In de oorlogsdagen was het een belofte: ondanks alle angst en geweld, let op: wij zullen elkaar weer ontmoeten, al die gevechtspiloten die boven vijandelijk gebied missies moesten uitvoeren, al die soldaten in vreemde landen in vreemde werelddelen, al die jongens op zee, er komt een tijd dat jullie je thuisland, families en geliefden weer zien.

Na de oorlog was het voor velen een feestlied: we hebben gewonnen, we gaan naar huis, let op: we komen eraan, binnenkort ontmoeten we elkaar weer en zijn we weer bij elkaar.

Voor heel veel anderen was de werkelijkheid anders: zij zijn gesneuveld, gevallen voor onze vrijheid.

Het tweede bericht: hier in Best is een monument opgericht voor een van hen: voor de 29-jarige kolonel Robert Cole, in de bossen bij de Sonseweg doodgeschoten door een sluipschutter. Zijn zoon Bruce Cole was toen anderhalf jaar en heeft dus geen herinneringen aan zijn vader. Nu, 65 jaar later is hij hierheen gekomen en heeft het monument voor zijn vader onthuld. Die was een held, hij heeft op het Normandische strand met zijn eenheid vier bruggen veroverd.

“Dit eerbetoon betreft niet uitsluitend mijn vader”, zei Bruce Cole, “dit is een symbool voor mannen die tegen tirannie hebben gevochten in een voor hen volstrekt onbekend werelddeel.”

Twee verschillende berichten: bevrijding vieren we en blijven we herdenken. “We’ll meet again” zeggen we, “we zullen elkaar weer ontmoeten als we de volgende keer samen dit feest vieren”. Vrijheid zouden we ook wel willen vieren, maar dat is wat moeilijk in een wereld waar nog zoveel mensen niet vrij zijn. Bevrijding mogen we vieren, voor vrijheid moeten we strijden.

Want als de een absolute vrijheid opeist voor zichzelf betekent dat onderdrukking voor anderen. En dan kunnen we niet spreken over vrijheid. Echte vrijheid kent grenzen en door de vrijheid van anderen te koesteren wordt onze eigen vrijheid meer de moeite waard.

De burgemeester van Eindhoven zei het zo: “alle inwoners, ongeacht hun ras, geloof of sexuele geaardheid, hebben het recht te dromen. Dromen zonder angst.” En hij voegde eraan toe dat wij het aan hen die de bevrijding en de vrede brachten verplicht zijn om die dromen waar te maken.

Dat moet voor ons een belofte zijn: als wij ervoor zorgen dat we de dromen van anderen een beetje waar maken door te erkennen dat onze eigen vrijheid grenzen kent, dan zullen we elkaar weer ontmoeten. In een wereld zonder angst, in vrijheid.

Misschien dat ook daarom dit liedje uit de veertiger jaren nu, in 2009, in de top 10 staat: omdat wij erin willen geloven dat die droom werkelijkheid zal worden.